

Notă de argumentare

a respingerii demersului Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI cu privire la confirmarea titlului științific de doctor în drept domnului LUNGU Andrei conferit la conferința din 18 noiembrie 2025, în urma susținerii tezei „Particularități ale aplicării tehnicii poligraf în criminalistică”, specialitatea 554.04. *Criminalistică, expertiză judiciară, investigații operative*

În rezultatul examinării dosarului și a tezei de doctor în drept a domnului LUNGU Andrei în cadrul ședinței Comisiei de experți în științe juridice, politice, militare și informații a Agenției Naționale de Asigurare a Calității în Educație și Cercetare (ANACEC) din 09 aprilie 2026, s-a stabilit următoarele:

Comentariile și observațiile expertului 1

1. Noutatea și originalitatea lucrării

Tema tezei abordează un subiect de interes aplicativ în domeniul criminalisticii, respectiv utilizarea tehnicii poligraf în investigarea comportamentului simulat. Cu toate acestea, în cadrul lucrării nu este formulată o problemă științifică de importanță majoră, ceea ce constituie o deficiență fundamentală. Problema științifică reprezintă nucleul oricărei cercetări doctorale, deoarece definește contextul, relevanța și direcția studiului, precum și posibilitatea evidențierii contribuției originale a autorului. Lipsa acestei formulări transformă teza într-o sinteză a informațiilor deja existente în literatură, fără a aduce o inovație semnificativă.

Autorul își propune ca unul dintre obiective: „elaborarea unor recomandări privind integrarea tacticilor și a metodelor criminalistice corespunzătoare”. În textul lucrării, în concluzii, se afirmă: „cercetarea a permis formularea unor recomandări orientate spre integrarea coerentă a metodelor criminalistice compatibile, consolidând astfel eficiența investigației și calitatea evaluării comportamentale în contextul tacticii aplicative”. Totuși, aceste recomandări nu sunt efectiv prezentate în detaliu în lucrare. Mai mult, autorul tezei susține că fundamentează un „model conceptual integrat” pentru utilizarea tehnicii poligraf în investigarea criminalistică, însă acest model nu este identificat concret în conținutul tezei, ceea ce ridică semne serioase privind coerența argumentării și originalitatea studiului.

Concluziile generale nu sunt corelate în mod clar cu ipoteza sau obiectivele propuse. Ordinea și structura lor logică sunt insuficient dezvoltate, iar contribuțiile personale ale autorului nu sunt delimitate explicit, ceea ce face dificilă evaluarea gradului de originalitate și a valorii teoretice sau practice a lucrării. Formulările utilizate pentru prezentarea rezultatelor și recomandărilor sunt **generice**, fără indicarea unei metodologii de implementare sau aplicabilitate demonstrabile.

2. Suportul metodologic al lucrării

Teza prezintă o structură metodologică bine articulată, incluzând criterii, etape și parametri de aplicare a poligrafului. Totuși, relevanța acesteia este afectată de absența unei probleme științifice majore, ceea ce limitează impactul metodei asupra domeniului.

Metodologia descrisă include aspecte generale și proceduri standard, însă lipsa indicării paginilor surselor citate reduce posibilitatea de verificare a rezultatelor căpătate de autor. În lipsa referințelor clare, citările nu pot fi validate, ceea ce afectează credibilitatea lucrării.

De asemenea, există situații în care autorul face trimitere la „practica personală” (p.86), dar nu oferă detalii verificabile despre această practică, ceea ce împiedică evaluarea obiectivă a relevanței și corectitudinii metodologice. Prin urmare, deși metodologia este structurată, **valabilitatea științifică și aplicabilitatea acesteia rămân limitate.**

3. Relevanța științifică a rezultatelor

Știința criminalisticii are un caracter aplicativ, fiind preponderent orientată spre sprijinul procesului penal. Autorul propune utilizarea poligrafului pentru detectarea „minciunii în procesul penal”, însă

lucrarea nu clarifică **cadrul precis de aplicare**, condițiile necesare pentru respectarea drepturilor procedurale și limitele legale impuse, aspecte esențiale pentru **admisibilitatea probelor**.

În practică, există multiple procedee probatorii consacrate, cum ar fi verificarea declarațiilor la locul infracțiunii, prezentarea spre recunoaștere sau experimentul criminalistic. Autorul integrează poligraful în aceste procedee fără a se raporta la prevederile Codului de procedură penală, ceea ce limitează **valabilitatea și aplicabilitatea metodologiei propuse**.

Relevanța ar fi fost semnificativă dacă s-ar fi discutat **aplicarea poligrafului în situații strict reglementate**, cum ar fi atunci când inculpatul depune declarații sub jurământ în cadrul procedurilor sumare, respectând condițiile legale pentru administrarea probelor.

Lucrarea **nu respectă cadrul normativ actual**, de exemplu menționarea art. 18 din Legea nr. 59/2012 *privind activitatea specială de investigații*, care este abrogat, afectând acuratețea interpretării legale și corectitudinea concluziilor.

Autorul afirmă că studiul permite integrarea tehnicilor poligraf în investigarea criminalistică, însă în lipsa **problemei științifice**, rezultatele nu permit identificarea unei contribuții teoretice sau empirice substanțiale. În consecință, relevanța științifică a lucrării se limitează la nivel de **sinteză și orientare practică**, fără a aduce **noutate în domeniu**.

De asemenea, lucrarea conține un șir de anexe, dintre care **nu toate sunt relevante**, exemplu Anexa 6 „Cazul Igrîșia”, al cărei aport la argumentarea concluziilor nu este clar demonstrat ș.a.

4. Redactarea tezei și conținutul tehnic

Redactarea textului este clară, coerentă și respectă structura generală a unei teze științifice. Totuși, **se constată o problemă tehnică** importantă - utilizarea concomitentă a două modalități de citare: paranteze pătrate și note de subsol. Standardul academic impune utilizarea unei singure metode, pentru a evita confuzia și a asigura uniformitatea citărilor.

Aceste aspecte nu diminuează claritatea generală, dar reduc precizia tehnică și rigurozitatea documentară.

5. Respectarea eticii și deontologiei profesionale

Aceasta reprezintă cea mai vulnerabilă componentă a lucrării. Lipsa indicării paginilor în citări, invocarea unor surse bibliografice inexistente și suspiciunea utilizării inteligenței artificiale pentru generarea unor părți ale conținutului ridică întrebări fundamentale privind integritatea științifică.

În urma examinării, au fost constatate multiple deficiențe de ordin bibliografic, care afectează rigoarea științifică a lucrării. Acestea constau, în principal, în:

1) Indicarea unor surse inexistente sau greu identificabile, cum ar fi:

- a. KOMISSAROVA, Ya. *Polygraph Examinations in Russia: Trends and Prospects*. European Polygraph, 2020, vol. 14, No. 1, p. 25-38. ISSN 1898-5238 – *această lucrare nu există*.
- b. CHIRILĂ, M. *Metodica cercetării criminalistice*. Chișinău, 2014, 204 p. – *această lucrare nu există*.
- c. MATEUȚ, Gh. *Administrarea probelor în procesul penal*. București: C.H. Beck, 2019, p. 87 – *această lucrare nu există*.
- d. ODAGIU, I. *Tactica investigării criminalistice a infracțiunilor contra vieții*. Chișinău: Tipografia Bons Offices, 2015, p. 39-41 – *această lucrare nu există*.
- e. POPA, Gh. *Interogarea persoanelor în procesul penal*. București: Editura Universul Juridic, 2010 – *această lucrare nu există*.

2) Erori de corectitudine bibliografică, incluzând:

- a. Scrierea greșită a numelor autorilor;
- b. Combinarea improprie a datelor provenite din ediții diferite ale aceleiași lucrări;
- c. Utilizarea unor coduri ISBN inexistente sau atribuite altor publicații;
- d. Menționarea inexactă a anului de apariție, a editurii sau a numărului de pagini;

- e. Citarea incompletă sau localizarea eronată a articolelor științifice;
 - f. Atribuirea unor lucrări clasice unor ediții moderne care nu pot fi confirmate din punct de vedere editorial.
- 3) Exemple concrete de surse incorecte sau inexacte:
- a. CIOFU, I. Comportamentul simulat. Cercetări psihofiziologice experimentale. București: Editura Academiei, 1974, 188 p. – (Corect: 320 p., Editura Academiei R.S.R., 1974).
 - b. MÎRZAC, V. Detectorul comportamentului simulat în activitatea de urmărire penală. Chișinău: Tipografia Centrală, 2021, p. 63-66 – (Corect: anul 2010).
 - c. BEAUREGARD, E., MARTINEAU, M. Profiles in the Analysis of Violent Crime: Criminal Profiling and Behavior Analysis, New York: Routledge, 2016 – (Corect: The Sexual Murderer:....., Routledge, 2016).
 - d. CANTER, D. Investigative Psychology: Offender Profiling and the Analysis of Criminal Action, Chichester: Wiley, 2008 – (Corect: Canter, David V.; Youngs, Donna, 2009).
 - e. DOUGLAS, J.E., BURGESS, A.W., RESSLER, R.K. Crime Classification Manual, San Francisco: Jossey-Bass, 1992 – (Identificată corect: 2006, 2nd ed).
- 4) Referințe la spețe și acte oficiale nevalidate:
- a. Cauza penală nr. 3153/117/2012, Tribunalul Cluj, sentința din 20 noiembrie – *sursa incompletă*.
 - b. Cauza penală nr. 20213, organul de urmărire penală Rîșcani, 15 noiembrie 2021 – *lipsă verificare*.
 - c. Cauza penală nr. 2022, intentată 5 decembrie 2022, Inspectoratul de Poliție Rîșcani – *sursa nesigură*.
 - d. Referințele la spețe ale Curții Supreme de Justiție din Utah (p.72) – *nu sunt documentate corespunzător*.
 - e. Arhiva Procuraturii orașului Novorossiisk, Federația Rusă, Dosar penal nr. 897/1997 – *sursa nesigură*.
 - f. Sesizarea Curții Constituționale a RM nr. 146a din 12 decembrie 2016 – *sursă incompletă*.
 - g. Hotărârea Curții Constituționale a RM nr. 6 din 10.04.2018 – *sursă incompletă*.

Lista nu este exhaustivă.

Toate acestea deficiențe indică riscuri semnificative pentru validitatea științifică a lucrării și pot fi considerate încălcări grave ale principiilor eticii și deontologiei la elaborarea tezei de doctorat. Imposibilitatea verificării surselor bibliografice afectează credibilitatea tezei și pune sub semnul întrebării integritatea academică a candidatului, subminează validitatea concluziilor prezentate în lucrare.

6. Calitatea susținerii publice

Prezentarea publică a tezei a fost realizată într-o manieră clară și coerentă. Structura expunerii, logica prezentării și calitatea materialelor vizuale au fost bune. Nu s-au constatat deficiențe care să afecteze evaluarea orală a candidatului.

7. Publicarea în ediții științifice / prezentarea la conferințe

Candidatul a îndeplinit cerințele minime de publicare și participare la conferințe științifice, conform regulamentului instituțional. Numărul articolelor și al prezentărilor este corespunzător pentru susținerea tezei de doctorat

Comentariile și observațiile expertului 2

1. Noutatea și originalitatea lucrării

În adnotarea tezei, autorul pretinde că „noutatea cercetării constă în abordarea sistematică a aplicării tehnicii poligraf în investigarea criminalistică a comportamentului simulat, prin evidențierea particularităților tactico-aplicative adaptate contextului Republicii Moldova”. Această formulare este reiterată și dezvoltată în compartimentul „Introducere”, unde se specifică că „noutatea științifică a prezentei cercetări constă în abordarea sistematică a utilizării testului poligraf în investigarea criminalistică a comportamentului simulat, cu evidențierea particularităților tactico-aplicative adaptate contextului Republicii Moldova” și că lucrarea „propune o analiză critică a cadrului normativ, practic și doctrinar, evidențiind lacunele metodologice și dificultățile întâmpinate în standardizarea procedurilor de testare”.

Examinând atent conținutul tezei, constatăm că autorul nu propune teorii noi privind mecanismele psihofiziologice ale comportamentului simulat, nu dezvoltă metodologii originale de testare poligraf, nu formulează algoritmi sau protocoale proprii de interpretare a rezultatelor, și nu introduce concepte noi. Ceea ce s-a realizat, este o sinteză sistematică a cunoștințelor și practicilor existente în literatura internațională de specialitate, raportată la contextul specific al Republicii Moldova. Aceasta este, fără îndoială, o activitate valoroasă și necesară, dar nu constituie noutate științifică în sensul strict academic al termenului.

Al doilea element central al noutății invocate îl constituie „evidențierea particularităților tactico-aplicative adaptate contextului Republicii Moldova”. Această formulare necesită o clarificare critică: adaptarea la context local nu echivalează cu noutate științifică. Este vorba despre o transpunere regională, nu despre o creare conceptuală sau metodologică originală. Pentru a ilustra această distincție esențială, să luăm exemplul unei cercetări care ar transpune metodele de investigare criminalistică americane în contextul legislației procesual penale din Republica Moldova. O astfel de lucrare ar putea fi extrem de utilă pentru practicienii din domeniu, însă ea ar reprezenta în esență un ghid pentru specialiștii în domeniu.

Cu titlu de observație critică constatăm: nu există o tehnică nouă de testare poligraf dezvoltată de autor, nu există un protocol original de examinare validat științific în cadrul de reglementare al Republicii Moldova în materie de administrare și verificare a probelor, nu există un model teoretic inovativ de interpretare a reacțiilor psihofiziologice, și nu există principii juridice noi formulate privind admisibilitatea probelor în Codul de procedură penală al Republicii Moldova. Autorul realizează o compilație și sinteză valoroasă a practicilor existente, dar nu o descoperire sau inovare fundamentală.

Un element suplimentar invocat de autor ca dovadă a noutății științifice îl constituie „relevarea limitelor conceptuale și metodologice ale utilizării testului poligraf”. Din datele sondajului prezentat în Anexa 7, rezultă că 74,4 dintre cei 447 de respondenți au semnalat dificultăți în utilizarea poligrafului, principalele cauze fiind lipsa de specialiști și birocrația procedurii de solicitare. De asemenea, 10,3 la sută dintre respondenți au declarat că au încredere redusă în acuratețea testului, iar 48,5 la sută consideră rezultatele doar „parțial utile”. Cu toate acestea, aceste limite sunt deja cunoscute și extensiv documentate în literatura internațională de specialitate de peste cinci decenii. Rata de eroare a poligrafului, situată între zece și douăzeci la sută, este raportată în lucrările fundamentale ale lui David Lykken¹, Gershon Ben-Shakhar și William Iacono². Problema admisibilității juridice a rezultatelor testării poligraf este dezbătută în jurisprudența americană încă din anul 1923, începând cu cazul Frye versus United States³. Mai mult, Consiliul Național de Cercetare al Academiei Naționale de Științe din Statele Unite a publicat în anul 2003 un raport

¹ "A Tremor in the Blood: Uses and Abuses of the Lie Detector", <https://archive.org/details/tremorinblooduse0000lykk>

² Rata de eroare a poligrafului situată între 10 și 20% provine din raportul Office of Technology Assessment (OTA) din 1983, intitulat "Scientific Validity of Polygraph Testing: A Research Review and Evaluation" citat de către acești autori, <https://sgp.fas.org/othergov/polygraph/ota/conc.html>

³ <https://nys-fjc.ca2.uscourts.gov/programs/10-4-18%20Frye%20v%20US.pdf>

comprehensiv intitulat „The Polygraph and Lie Detection”⁴ care documentează exhaustiv aceste limite și restricții. Prin urmare, autorul confirmă existența acestor limite pentru contextul Republicii Moldova, dar nu le descoperă și nu propune soluții inovatoare pentru depășirea lor.

În ceea ce privește originalitatea cercetării, autorul o fundamentează pe patru piloni principali, conform celor prezentate: îmbinarea analizei teoretice cu demersuri empirice proprii, analiza diferențiată a aplicării tehnicii poligraf în funcție de tipologiile infracțiunilor investigate, identificarea limitelor obiective în valorificarea reacțiilor psihofiziologice, și formularea unor recomandări de armonizare a practicilor naționale cu tendințele internaționale. Fiecare dintre aceste elemente necesită o examinare critică atentă.

Referitor la componenta empirică a cercetării, deși sondajul cu 447 de respondenți pare numeric impresionant, metodologia prezentată în Anexa 7 ridică întrebări serioase privind rigoarea științifică. Chestionarul utilizat conține zece întrebări preponderent închise, ceea ce reprezintă o metodă standard de cercetare, nu una originală sau inovatoare. Mai mult, din prezentarea metodologică lipsesc elemente esențiale pentru validitatea științifică: nu se demonstrează reprezentativitatea eșantionului prin proceduri statistice riguroase, nu se raportează măsuri de validitate și fidelitate a instrumentului de cercetare, nu se furnizează intervale de încredere sau erori de eșantionare, și nu se aplică teste statistice inferențiale care să permită generalizarea rezultatelor la nivelul populației investigate. Un aspect problematic suplimentar îl constituie formularea întrebărilor, care prezintă bias evident de dezirabilitate socială. De exemplu, întrebarea numărul opt de la pagina 284 – „Considerați că tehnica poligraf ar trebui utilizată mai des în procesul penal?” – este formulată într-o manieră care sugerează clar răspunsul dorit, fiind evident orientată către obținerea unui sprijin pentru extinderea utilizării acestei metode.

În ceea ce privește experimentele desfășurate în instituții penitenciare, menționate în Anexa 2, informațiile furnizate sunt extrem de lacunare din perspectiva standardelor cercetării experimentale riguroase. Nu se specifică designul experimental utilizat, nu se menționează existența grupurilor de control, nu se descriu procedurile de randomizare, nu se detaliază variabilele independente și dependente măsurate, nu se prezintă protocoalele concrete de testare aplicate, și nu se raportează rezultatele în termeni statistici inferențiali. Din prezentarea făcută, ceea ce autorul numește „experimente” reprezintă mai degrabă aplicări pilot ale unor tehnici existente asupra unui grup de subiecți, nu experimente controlate în sensul metodologic riguros al termenului.

2. Suportul metodologic al lucrării

Autorul caracterizează demersul său ca fiind de natură „metodologie aplicativă de tip interdisciplinar”, această afirmație necesită o clarificare conceptuală precisă. Interdisciplinaritatea autentică presupune nu simpla juxtapunere sau compilare de informații din domenii diferite, ci o veritabilă integrare conceptuală și metodologică care generează noi perspective de abordare, noi cadre teoretice sau noi instrumente de cercetare care transcend limitele disciplinelor componente. În cazul tezei analizate, ceea ce observăm este mai degrabă o abordare multidisciplinară clasică: autorul folosește cunoștințe din criminalistică, psihologie, fiziologie și drept pentru a analiza problema aplicării poligrafului, însă nu demonstrează că ar fi integrat aceste perspective într-un cadru conceptual nou care să depășească sumele părților componente. Nu identificăm un model teoretic integrat original, nu observăm o metodologie hibridă nouă care să combine în mod inovativ instrumente din diferite discipline, și nu constatăm formularea unor principii sau legi noi care să unească perspective tradițional separate.

Referitor la analiza diferențiată pe categorii de infracțiuni, prezentată în capitolul trei al tezei, trebuie să observăm că literatura de specialitate internațională abundă de studii care examinează aplicabilitatea poligrafului în diverse tipuri de investigații criminale. Lucrările americane ale lui David Raskin, Charles Honts și Gordon Barland, precum și cercetările japoneze ale lui Izumi Matsuda și Tetsushi Ogawa, conțin analize detaliate ale particularităților utilizării testului poligraf în

⁴ <https://www.nationalacademies.org/read/10420/chapter/1#xvi>

investigarea diferitelor categorii de infracțiuni. Ceea ce face autorul este să preia acest cadru analitic existent și să îl aplice la situația din Republica Moldova, ceea ce constituie o operațiune de particularizare regională, nu de inovare metodologică fundamentală.

3. Valoarea științifică a rezultatelor

Un aspect care merită o atenție deosebită în evaluarea noutății științifice îl constituie modul în care autorul abordează cadrul normativ național și raportarea la legislația procesual penală a Republicii Moldova. Deși autorul menționează în multiple rânduri Legea Nr. 269 din 12-12-2008 privind aplicarea testării la detectorul comportamentului simulat, precum și diverse hotărâri ale Comisiei de stat pentru testări cu utilizarea poligrafului, o analiză atentă relevă că teza nu abordează în profunzime problematica fundamentală a valorii probante a rezultatelor testării poligraf în procesul penal.

În secțiunea dedicată semnificației teoretice, prezentată în adnotare, autorul afirmă că teza „fundamentează un model conceptual integrat de utilizare a tehnicii poligraf în investigarea criminalistică”, contribuind astfel „la dezvoltarea doctrinei naționale în domeniul urmelor psihofiziologice și al tacticii criminalistice moderne”. Această formulare necesită o examinare critică atentă. Un model conceptual, în înțelesul strict al termenului din epistemologia științei, reprezintă o construcție teoretică care specifică relațiile dintre concepte, care propune mecanisme explicative pentru fenomenele observate și care generează ipoteze testabile empiric. Exemple de modele conceptuale autentice în criminalistică ar include teoria transferului de urme a lui Edmond Locard sau modelul de reconstrucție a evenimentului infracțional bazat pe analiza urmelor materiale. Examinând conținutul tezei, nu identificăm formularea explicită a unui astfel de model conceptual integrat propriu-zis. Ceea ce observăm este mai degrabă o sistematizare valoroasă a cunoștințelor existente despre utilizarea poligrafului, o sinteză a practicilor internaționale și o propunere de adaptare a acestora la contextul Republicii Moldova. Utilizarea sintagmei „model conceptual integrat” pare astfel să fie mai degrabă o formulare retorică destinată să confere greutate academică lucrării decât o descriere precisă a contribuției efectiv realizate.

Concluzionăm că pretențiile de noutate și originalitate formulate de autor sunt exagerate și nu corespund contribuției efective pe care lucrarea o aduce domeniului. Ceea ce realizează autorul este, în esență, o sinteză sistematică și aplicată a cunoștințelor și practicilor existente în domeniul utilizării poligrafului, raportată la contextul specific al legislației procesual penale și al sistemului de investigații criminale din Republica Moldova. Această activitate de sinteză și adaptare contextuală are, fără îndoială, valoare practică pentru specialiști și poate contribui la îmbunătățirea activităților din domeniu.

4. Redactarea tezei și conținutul tehnic

Autorul în principiu a reușit să analizeze și să generalizeze întregul spectru de probleme conținute în lucrare în privința aplicării tehnicii poligraf în criminalistică. Condițiile de fond și de formă stabilite pentru perfectarea tezelor de doctorat au fost respectate parțial. Se constată o incoerență întru cât doctorandul a aplicat concomitent atât citarea în paranteze pătrate cât și referințele de subsol. Autorul era obligat să aplice o singură metodă.

5. Respectarea eticii și deontologiei profesionale

Totodată, în cadrul procesului de evaluare a tezei, a fost realizată o analiză riguroasă a bibliografiei, cu scopul de a verifica conformitatea acesteia cu exigențele standardelor academice și ale eticii cercetării. Demersul evaluativ a vizat atât autenticitatea surselor indicate, cât și corectitudinea descrierii lor bibliografice.

În urma examinării, au fost constatate multiple deficiențe de ordin bibliografic, care afectează rigoarea științifică a lucrării. Acestea constau, în principal, în: indicarea unor surse inexistente; redarea eronată a numelor autorilor; combinarea improprie a datelor provenite din ediții diferite ale

aceleiași lucrări; utilizarea unor coduri ISBN inexistente sau atribuite altor publicații; menționarea inexactă a anului de apariție, a editurii sau a numărului de pagini; citarea incompletă ori localizarea eronată a articolelor științifice; precum și atribuirea unor lucrări clasice unor ediții moderne care nu pot fi confirmate din punct de vedere editorial.

1. AIONIȚOAI, M. Criminalistica. Iași: Polirom, 2003. 346 p. ISBN 973-681-291-1. **(Sursa este incorectă sau chiar nu există).**

2. ALĂMUREANU, S. Criminalistică. Note de curs. Cluj-Napoca: Risoprint, 2000. 188 p. ISBN 973-656-050-2. **(Corect ar fi Alămoreanu // Referința bibliografică care este furnizată combină elemente din două cărți diferite: Titlul provine din ediția din 1998 (Risoprint), ISBN-ul și anul provin din ediția din 2000 (Alma Mater) // S. Alămoreanu, „Criminalistica - Note de curs”, Ed. Risoprint, Cluj, 1998, 203 pagini, ISBN 973-9464-85-8 - S. Alămoreanu, „Elemente de Criminalistica”, Curs, Ed. Alma Mater, 2000, 224 pagini, ISBN 973-99674-9-3)**

3. ALĂMUREANU, S. Tactica criminalistică. Teorie și practică judiciară. București: Universul Juridic, 2014. 280 p. ISBN 978-606-673-497-9. **(ISBN inexistent: 978-606-673-497-9 // Autor greșit: Alămoreanu (scris greșit „Alămureanu”) nu a publicat despre „Tactica criminalistică” la Universul Juridic)**

4. ALECU, Gh. Metodologia investigării și cercetării infracțiunilor de corupție. În: Criminalistica, martie 2023, nr. 1(133), vol. XXIV. p. 67-72. **(Sursa corectă este ALECU GHEORGHE, BOLOȘ PETRU Metodologia investigării și cercetării infracțiunilor de corupție. ÎN: Revista Română de criminalistică Nr.1(133), https://ibn.idsi.md/vizualizare_articol/179694)**

5. ANTONESCU, D. Investigația criminalistică a omorurilor. București: Editura MAI, 2010. **(Sursa citată nu există).**

15. BOROI, S. Drept procesual penal. București: C.H. Beck, 2020. 425 p. ISBN 978-606-18-1033-0. **(Nu există asemenea sursă// Nu există asemenea ISBN 978-606-18-1033-0)**

17. BUȘ, I. Psihocriminalistica: Elemente de tactică criminalistică și analiză a comportamentului infracțional. București: Universul Juridic, 2015. **(Nu există asemenea sursă).**

18. BUȘ, I. Psihodetecția comportamentului simulat. Cluj-Napoca: Ingram, 2000. 194 p. ISBN 973-98917-0-5. **(ISBN-ul 973-98917-0-5 nu există)**

19. BUTOI, T.B. Tratat universitar de psihologie judiciară. București: Pro Universitaria, 2019. 488 p. ISBN 978-606-26-1105-1. **(ISBN-ul corect este 978-60626-1056-2)**

21. BUTOI, T. Psihologie judiciară. București: Polirom, 2006. 294 p. ISBN 973-46-0462-6. **(Nu există asemenea sursă // ISBN-ul 973-46-0462-6 Nu există)**

22. BUTOI, T. Psihologie judiciară. București: Pro Universitaria, 2013. 284 p. ISBN 978-606-647-824-7. **(Nu există asemenea sursă // ISBN-ul 973-46-0462-6 Nu există)**

33. CHIRILĂ, M. Metodica cercetării criminalistice. Chișinău: Centrul Editorial-Poligrafic al USM, 2014. 204 p. **(Nu există asemenea sursă, autorul CHIRILĂ, M. Note de curs criminalistică. Chișinău: 2014. Disponibil: <https://old.criminology.md> › suport › sup22)**

35. CIOFU, I. Criminalistica. Noțiuni teoretice și aplicații. Iași: Polirom, 2009. 322 p. **(Nu există asemenea sursă)**

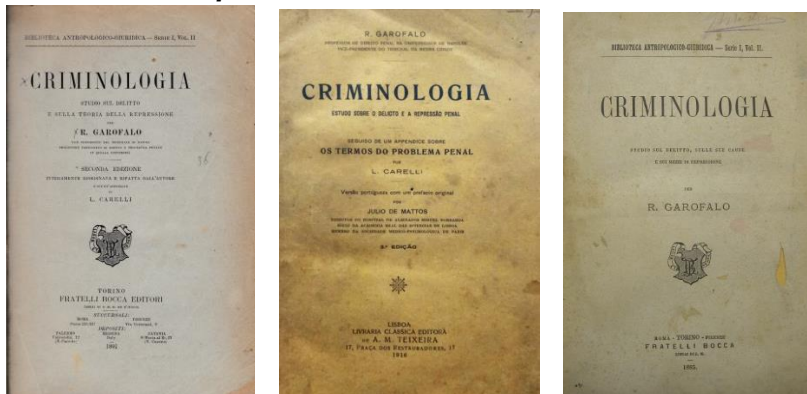
42. DOBRINOIU, V. Drept penal. Partea generală. București: Universul Juridic, 2011. 544 p. ISBN 978-606-673-117-5. **(Nu există asemenea sursă // ISBN 978-606-673-940-5 Este atribuit altui manual cu anul publicării 2016)**

43. DOBRINOIU, V. Drept penal. Partea specială. București: Universul Juridic, 2008. 512 p. ISBN 978-973-127-232-6. **(ISBN-ul este incorect // Numărul de pagini (512 p.) nu corespunde cu nicio ediție reală // Deși autorul și editura sunt corecte, detaliile specifice nu pot fi confirmate)**

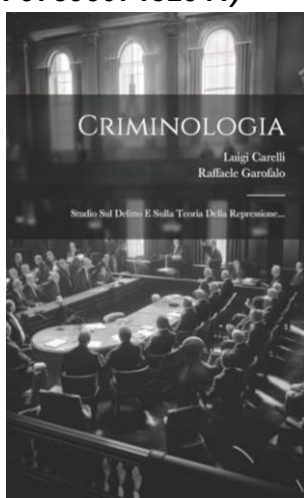
45. FERRI, E. Sociologia criminală. București: Albatros, 1972. 1030 p. **(Nu există asemenea sursă)**

48. GAROFALO, R. Criminologia. Napoli: Edizioni Scientifiche Italiane, 1998. 332 p.

ORIGINALUL LUCRARILOR LUI GAROFALO CU PRIVIRE LA lucrarea „CRIMINOLOGIA” reprezintă:

Există și o ediție spaniolă din 2007 publicată de Valleta Ediciones cu exact 332 pagini (ISBN 9789507432941)

62. LASCU, I. Criminalistică generală. Târgu Mureș: Editura Universitară, 2007. (Nu există asemenea sursă)

63. LASCU, I. Tactica criminalistică. Elemente teoretice și practice. Târgu Mureș: Editura Universitară, 2008, p. 102. (Nu există asemenea sursă)

74. MATEUȚ, Gh. Administrarea probelor în procesul penal. București: C.H. Beck, 2019, p. 87. (Nu există asemenea sursă)

77. MÎRZAC, V. Valoarea juridică a rezultatelor obținute în cadrul testărilor la poligraf. În: Analele științifice ale Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI al Republicii Moldova, 2021, nr. 2. P. 120-127. ISSN 1857-0296. (Nu este indicat corect unde este publicată sursa)

79. NEGRU, C. Tactica audierii în procesul penal. București: Universul Juridic, 2015, p. 113-126. ISBN 978-606-673-089-0. (Nu există asemenea sursă)

84. ODAGIU, I. Tactica investigării criminalistice a infracțiunilor contra vieții. Chișinău: Tipografia Bons Offices, 2015, p. 39-41. (Nu există asemenea sursă)

101. STANCU, E. Tratat de criminalistică. Ediția a IV-a. București: Universul Juridic, 2022. 744 p. (Sursa corectă este - STANCU Em., Tratat de criminalistică. Ediția a IV-a, revăzută și adăugită. București: Editura Universul Juridic, 2008. 742 p. ISBN 978-973-127-008-1.)

104. SUCIU, C. Criminalistica, vol. III. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1972. 655 p. (Nu există asemenea sursă / Camil Suciul a scris - SUCIU C. Criminalistica. București: Editura didactică și Pedagogică, 1963. 303 p. și SUCIU C. Criminalistică. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1972. 656 p.)

105. SUCIU, C. Criminalistică. Noțiuni teoretice și aplicații practice. București: Universul Juridic, 2010. ISBN 978-606-673-089-0. **(Nu există asemenea sursă / Camil Suciu a scris - SUCIU C. Criminalistica. București: Editura didactică și Pedagogică, 1963. 303 p. și SUCIU C. Criminalistică. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1972. 656 p.)**

106. SUCIU, C. Urmele – mijloace de probă în procesul penal. București: Editura Academiei, 1972, p. 112-114. **(Nu există asemenea sursă / Camil Suciu a scris - SUCIU C. Criminalistica. București: Editura didactică și Pedagogică, 1963. 303 p. și SUCIU C. Criminalistică. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1972. 656 p.)**

6. Calitatea susținerii publice

Calitatea susținerii publice evidențiază un nivel adecvat de rigoare și coerență academică. Autorul stăpânește cunoștințele în domeniu. A răspuns la întrebările membrilor comisiei de doctorat. Susținerea publică a fost însoțită de dezbateri științifice.